

Γράφει ο **Πάνος Παπανικολάου**

Μέσα στην τρέχουσα καπιταλιστική κρίση, το κεφάλαιο επιχειρεί μια ιστορική ρεβάνς ενάντια στους λαούς όλου του κόσμου για να αφαιρέσει δικαιώματα και κατακτήσεις αιώνων και για να πετύχει μια μακρόπνοη στρατηγική νίκη απέναντι στο εργατικό κίνημα.

Ο σύγχρονος κρατικομονοπωλιακός ολοκληρωτικός καπιταλισμός, ο «καπιταλισμός της καταστροφής» όπως εύστοχα τον έχει περιγράψει η Ναόμι Κλάϊν, επιτίθεται με εξαιρετική αδηφαγία τόσο στους ανθρώπους όσο στους φυσικούς πόρους και στο περιβάλλον για να διατηρήσει την κερδοφορία μέσα στις συνθήκες κρίσης την οποία ο ίδιος δημιούργησε.

Βασικό στοιχείο αυτού του σύγχρονου κρατικομονοπωλιακού ολοκληρωτικού καπιταλισμού είναι οι υπερεθνικές καπιταλιστικές ολοκληρώσεις, που έχουν δομικό-πολιτικό-γεωπολιτικό χαρακτήρα. Δομικό γιατί αποτελούν σύμφυτο μακροοικονομικό χαρακτηριστικό της οργάνωσης και διάρθρωσης των πολυεθνικών μονοπωλίων, πολιτικό γιατί μέσω αυτών ασκείται πλέον το μεγαλύτερο μέρος των αντεργατικών μέτρων και ρυθμίσεων του κεφαλαίου ενάντια στην εργασία και γεωπολιτικό γιατί μέσω των σύγχρονων αυτών υπερεθνικών καπιταλιστικών ολοκληρώσεων εκφράζεται ο ανταγωνισμός ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κέντρα.

NAFTA-Βορειοαμερικανικό Σύμφωνο, Ευρωπαϊκή Ένωση-Ευρωζώνη είναι οι ισχυρότερες οικονομικά, πολιτικά και ιστορικά υπερεθνικές ολοκληρώσεις. Κοντά σ αυτές προβάλλουν οι «αναδυόμενες» και οι λιγότερο ισχυρές : οι BRICS που προσπαθούν να εκφράσουν δυνατότητες σύμπραξης ανάμεσα στο Κεντροασιατικό Κέντρο (Ρωσία & δορυφόροι - Ιράν) με τα κέντρα Λατινικής Αμερικής - Ινδίας - Κίνας - Μεσημβρινής Αφρικής, το παλιό και πρόσφατα «ριγμένο» κέντρο της Άπω Ανατολής (Ιαπωνία, Ν. Κορέα και δορυφόρα κράτη), Ωκεανία. Πολύ σημαντική πρόσφατη εξέλιξη -που δυστυχώς περνάει στα «ψιλά» όχι μόνο απ τα καθεστωτικά ΜΜΕ αλλά και από τις αναλύσεις της συστημικής αριστεράς είναι το προωθούμενο «Ευρωατλαντικό Σύμφωνο» που αποτελεί σχέδιο υπερ-υπερεθνικής

οικονομικής διακυβέρνησης μεταξύ ΕΕ και Βορειοαμερικανικού Συμφώνου με σημαντικότερες συντηρητικές αναδιαρθρώσεις και αντεργατικές ρυθμίσεις.

Η νομισματική πολιτική κάθε κέντρου είναι σημαντικότερο δομικό οικονομικό και πολιτικό εργαλείο. Στην Ευρώπη η λεγόμενη «νομισματική ενοποίηση» με την ίδρυση και επέκταση της Ευρωζώνης αποτελεί κοσμοϊστορικό στοιχείο για την εξέλιξη, διάρθρωση και επέκταση του ευρωπαϊκού καπιταλισμού τα τις τελευταίες δεκαετίες. Η νομισματική ενοποίηση είναι ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ επιλογή του ευρωπαϊκού καπιταλισμού που προετοιμαζόταν πολλές δεκαετίες με κομβικό σημείο της προετοιμασίας αυτής την συνθήκη Μάαστριχτ και που σήμερα βρίσκεται ακόμα σε πλήρη εξέλιξη παρά τους κλυδωνισμούς που επιφέρει η τρέχουσα κρίση. Μία βασική πλευρά και στόχος της νομισματικής ενοποίησης είναι η χρήση της ως εργαλείο πολιτικού και οικονομικού εκβιασμού ενάντια στην εργατική και μεσαία τάξη για την εφαρμογή συντριπτικών αντεργατικών και αντιλαϊκών συντηρητικών ρυθμίσεων και αναδιαρθρώσεων. Αυτό αποδείχτηκε περίτρανα τα τελευταία χρόνια της κρίσης και αποτελεί καίριο χαρακτηριστικό της ταξικής πάλης στην εποχή μας.

Στην χώρα μας από το 2010 και μετά, ο εκβιασμός «αντιλαϊκά μνημόνια ή έξοδος από την ευρωζώνη και χάος» είναι το βασικό πολιτικό εργαλείο εκβιασμού από την αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό ενάντια στην λαϊκή πλειοψηφία. Το δημόσιο χρέος είναι το υπομόχλιο αυτού του άξονα, το ευρώ ο μοχλός του. Ιδιαίτερα τα συμβάντα του τελευταίου διαστήματος με την «διαπραγμάτευση», το δημοψήφισμα, την υπογραφή του αισχρού νέου μνημονίου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με την συναίνεση από ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Ποτάμι, η συνεχιζόμενη μαύρη προπαγάνδα από τα καθεστωτικά ΜΜΕ ενάντια σε κάθε αντίθετη φωνή, αποδεικνύουν ξεκάθαρα και στον πιο δύσπιστο πως η διαιώνιση του εγκλωβισμού μέσα στην ευρωζώνη είναι κρισιμότερη επιλογή του συστήματος γύρω από την οποία συσπειρώνεται το σύνολο της αστικής τάξης με λυσσαλέο τρόπο.

Ενώ όμως αυτό το γάντι του εκβιασμού που πέταξε το σύστημα ο μεν λαός το σήκωσε και το πέταξε περήφανα πίσω στα μούτρα τους με το βροντερό περήφανο «όχι» του δημοψηφίσματος στις 5/7, οι ηγεσίες της συστημικής αριστεράς ΔΕΝ ΤΟ ΣΗΚΩΣΑΝ. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ όμηρος των αυταπατών και της ευρωλαγνείας της κατέληξε στην ταπείνωση της υπογραφής ενός μνημονίου πολύ σκληρότερου και αντιλαϊκότερου από τα προηγούμενα, ενώ η ηγεσία του ΚΚΕ αφού πρώτα έκανε ό,τι μπορούσε για να κοντύνει και για να θολώσει το εργατικό-ταξικό-λαϊκό-νεολαιίστικο «όχι» του δημοψηφίσματος, τις επόμενες μέρες προβάλλει το δόγμα «μνημόνιο ή έξοδος από το ευρώ, το ίδιο κακό για τον λαό».

Κάθε άλλο παρά τυχαία είναι η στάση των ηγεσιών αυτών στην σημερινή κρίσιμη συγκυρία.

Αποτελεί την κορύφωση μιας πορείας συμβιβασμών και υποταγής στο «εθνικό συμφέρον» της αστικής τάξης που έχει ξεκινήσει εδώ και πολλές δεκαετίες. Μια μικρή μόνο -και αναπόφευκτα επιλεκτική- ιστορική αναδρομή είναι ενδεικτική.

Στο «βρώμικο 89» οι δύο ηγεσίες ήταν ΜΙΑ και άνοιξαν για καλά τον δρόμο τόσο στην ευρωϋποταγή της κομμουνιστικής αριστεράς με το «κοινό πόρισμα ΚΚΕ- ΕΑΡ» που δικαίωσε αναδρομικά τα πιο δεξιά στοιχεία του παλιού ευρωκομμουνιστικού ρεύματος, όσο και στην συμμετοχή της αριστεράς σε αντιδραστικές αστικές κυβερνήσεις με τις συγκυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα. Μάλιστα, με ενιαίο τρόπο «ξεφορτώθηκαν» την αριστερή διαφωνία από το ΚΚΕ ενώ λίγο πιο πριν ο Κύρκος είχε επίσης ξεφορτωθεί την αριστερή διαφωνία από το παλιό ΚΚΕ εσωτ.

Λίγο μετά, στις αρχές της δεκαετίας του 90, και αφού οι δύο ηγεσίες χωρίστηκαν οργανωτικά με το 13ο συνέδριο του ΚΚΕ (Φλεβάρης 91) ο κόσμος της αριστεράς και ιδιαίτερα ο κόσμος του ΚΚΕ παρακολουθούσε αμήχανα και μουδιασμένα τις εξελίξεις τόσο στο εσωτερικό με τις περιπέτειες της αριστεράς όσο και στο εξωτερικό με την κατάρρευση και διάλυση του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Αναπόφευκτα οι δύο ηγεσίες αναζητούσαν πολιτικές διαχωρισμού και επανασυσπείρωσης.

Ο διεθνής και εγχώριος καπιταλισμός φυσικά προχωρούσε μπροστά επιθετικά. Ταυτόχρονα με το πρότζεκτ «επανενοποίησης των Γερμανιών» και πλήρους επανακαπιταλιστικοποίησης των χωρών του «υπαρκτού», άρχισε να μπαίνει επί τάπητος η «νομισματική ενοποίηση» της Ευρωπαϊκής Ένωσης - πρώην ΕΟΚ. Από την αρχή η πορεία προς την νομισματική ενοποίηση συνοδευόταν με πακέτα συνοδών σοβαρότατων αντιλαϊκών αντεργατικών ρυθμίσεων ως «αναγκαίες προϋποθέσεις». Κομβικό σημείο της προετοιμασίας αυτής για την ίδρυση της ευρωζώνης ήταν η συμφωνία του Μάαστριχτ (Φλεβάρης 92).

Λίγο μετά τις διασπάσεις του 89 και του 91, οι τάσεις που είχαν προέλθει απ το πρώην ενιαίο ΚΚΕ αναγκάστηκαν να πάρουν θέση για αυτό το τότε σοβαρότατο επίδικο.

Η ηγεσία του τότε ΣΥΝ, όμηρος των πιο δεξιών στοιχείων του παλιού ευρωκομμουνισμού και των πιο συμβιβαστικών υποταγμένων στοιχείων του παλιού ΚΚΕ (Δαμανάκη, Ανδρουλάκης, Δραγασάκης, Μπαλάφας κλπ), κράτησε ΑΙΣΧΡΗ στάση. Όχι μόνο δεν ενημέρωσε τον λαό έστω και για κάποια από τα πιο ακραία συντηρητικά σημεία του «συμφώνου», αλλά ΣΤΗΡΙΞΕ ολόθερμα και ΨΗΦΙΣΕ ανεπιφύλακτα δι εκπροσώπων της στο ευρωκοινοβούλιο την συνθήκη.

Η ηγεσία του ΚΚΕ αντίθετα είχε κρατήσει ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ταξική και λαϊκή στάση. Όχι μόνο

αποκάλυψε στους εργαζόμενους και σε όλον τον λαό το αντιδραστικό περιεχόμενο της συνθήκης, αλλά απαίτησε ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ για να πάρει θέση όλος ο λαός και όχι μόνο η αστική βουλή για το «ναι ή όχι» στην συνθήκη. Την ίδια ακριβώς θέση είχε τότε και το NAP, η μεγαλύτερη από τις οργανώσεις που είχαν προκύψει από την 1η διάσπαση εκείνης της περιόδου, αυτήν του 89. Η θέση αυτή με πρωτοβουλία αντικειμενικά κυρίως του ΚΚΕ βρήκε πολύ μεγάλη απήχηση στα συνδικάτα και στον λαό.

Η αστική τάξη προβληματίστηκε σοβαρά από τα εμπόδια που θα μπορούσαν να δημιουργηθούν από τις λαϊκές αντιστάσεις και από το λαϊκό αγωνιστικό φρόνημα στην δεκαετή πορεία 1992-2002, από την συνθήκη «προετοιμασίας» δηλαδή μέχρι την καθιέρωση του νέου ενιαίου νομίσματος. Άλλωστε, ήταν πρόσφατο το πολιτικό κλίμα της μεταπολίτευσης με τα συνθήματα «ΕΟΚ και NATO το ίδιο συνδικάτο» κλπ, καθώς και η κινηματική ανάταση που είχε τότε προκληθεί από τα μέτρα της κυβέρνησης Μητσοτάκη (παιδεία, συγκοινωνίες κλπ). Ήταν προφανές πως το κυρίαρχο τότε αστικό πολιτικό ρεύμα, αυτό του λεγόμενου «εκσυγχρονισμού» με επικεφαλής τον Σημίτη από την μια και τους καραμανλικούς από την άλλη, δεν «τράβαγε» στον λαό.

Αυτός ήταν ένας από τους βασικούς λόγους που επινοήθηκε η «εθνική ιδέα» της εποχής εκείνης : η διοργάνωση της Ολυμπιάδας του 2004. Εκτός από το πρωτεύον, το καθαρά οικονομικό δηλαδή και την χρησιμοποίηση της διοργάνωσης ως βασικό άξονα καπιταλιστικής «ανάπτυξης», υπήρχε και το παράλληλο, το πολιτικό. Να περάσουν όλα τα μέτωπα της ταξικής πάλης σε δεύτερη μοίρα μπροστά στην νέα «εθνική ιδέα», με πρώτο το μέτωπο της πορείας προς την ευρωζώνη.

Δυστυχώς η καίρια αυτή επιλογή της αστικής τάξης στέφθηκε από συντριπτική επιτυχία. Όχι μόνο αυτή η «εθνική ιδέα» έτυχε ευρύτατης λαϊκής αποδοχής και στήριξης, αλλά υποτάχτηκαν σ αυτήν και οι ηγεσίες της συστημικής αριστεράς συνηγορώντας αντικειμενικά έτσι, θέλοντας δεν θέλοντας, με την υποβάθμιση όλων των ανοιχτών μετώπων της ταξικής πάλης, συμπεριλαμβανομένου αυτού της ένταξης της χώρας στην υπό διαμόρφωση ευρωζώνη εξ αρχής.

Η ηγεσία του ΚΚΕ συμφώνησε ξεκάθαρα με την διοργάνωση, με την αμίμητη φράση «δεν μπορούμε να στερήσουμε από κανέναν λαό το δικαίωμα να διεκδικήσει και να διοργανώσει ολυμπιακούς αγώνες» (!!). Στην πορεία και αφού η χώρα είχε «κερδίσει» την διοργάνωση, πρόβαλε την μίζερη και αδιέξοδη γραμμή «ναι μεν στην διοργάνωση, όχι σε επιμέρους συνέπειες» (λες και αυτές θα μπορούσαν να αποφευχθούν).

Η ηγεσία του ΣΥΝ, επηρεασμένη από οικολογικές συνιστώσες και αντιλήψεις που είχαν εν τω μεταξύ ισχυροποιηθεί στο εσωτερικό του κόμματος, είχε πει αρχικά «όχι» στην διεκδίκηση της διοργάνωσης. Λίγο αργότερα όμως και μέχρι το 2004 ουσιαστικά απεμπόλησε πλήρως αυτήν την θέση υπό την ηγεσία Κωνσταντόπουλου.

Έτσι, με το «ναι μεν αλλά» από την μία και το «όχι μεν αλλά» από την άλλη, οι δύο βασικές πτέρυγες της συστημικής αριστεράς υποτάχτηκαν κι αυτές μαζί με την λαϊκή πλειοψηφία στην παραζάλη της νέας εθνικής ιδέας. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με τα σοβαρότατα διεθνή θέματα στο πρώτο μισό της δεκαετίας του 2000 (πόλεμος και ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις σε Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν και Ιράκ) βοήθησε να μπει σε τελείως δεύτερη μοίρα το θέμα της ίδρυσης της ευρωζώνης και της ένταξης της χώρας σε αυτήν.

Τα χρόνια 2002-2009, με την καπιταλιστική «ανάπτυξη», τις χρηματιστηριακές φούσκες, τον συνεχιζόμενο εκμαυλισμό μέρους του λαού με ψίχουλα απ τα δανεικά και από τα κλεψιμείκα της πλουτοκρατίας, την προπαγάνδα πολιτικής και πολιτιστικής αποβλάκωσης από τα ΜΜΕ, ακούγονταν ως γραφικές οι μεμονωμένες φωνές που εξακολουθούσαν επίμονα να μιλούν για την ευρωϋποταγή και την παγίδα του δημόσιου ληστρικού χρέους.

Τα θέματα φυσικά προέκυψαν απότομα και σε όλο τους το μεγαλείο από τις αρχές του 2010 και μετά, με την όξυνση της κρίσης και την υποταγή του λαού στην μέγγενη των μνημονίων.

Η δραματική αυτή πορεία κορυφώθηκε τις προηγούμενες μέρες, με το δημοψήφισμα και με την ταπεινωτική υποταγή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στον ωμό εκβιασμό «νέο καταστροφικό μνημόνιο ή grexit και χάος» που ασκήθηκε τόσο από τα διεθνή καπιταλιστικά κέντρα ΕΕ και ΗΠΑ, όσο και από την εγχώρια αστική τάξη που έδρασε και δρα συσπειρωμένη με πρωτοφανή λύσσα για το επίδικο, δηλαδή για την υποταγή του λαού στον αργό θάνατο της ευρωζώνης και της ΕΕ.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ βιώνει την στρατηγική ήττα και την ταπείνωση στην οποία οδηγήθηκε από δύο βασικά παράγοντες.

Πρώτον, από την θεμελιώδη σοσιαλδημοκρατική συγκρότηση που υπάρχει εξ αρχής σαν DNA στην ηγετική του ομάδα. Η κινηματική και αριστερίζουσα φρασεολογία όλα αυτά τα χρόνια δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα «εργαλείο» ενσωμάτωσης λαϊκών μαζών στην αστική πολιτική. Όταν τα πράγματα οδηγήθηκαν από το σύστημα στην επιλογή «ρήξη ή πλήρης υποταγή», η ηγετική ομάδα αδίστακτα και χωρίς δεύτερη σκέψη επέλεξε την ταπεινωτική υποταγή για τον απλούστατο λόγο πως ουδέποτε είχε καν διανοηθεί την οποιαδήποτε

πραγματική ρήξη με την αστική πολιτική. Ο φλογερός εκπρόσωπος της «άλλης δημοκρατικής ευρώπης», της «παύσης της Γερμανικής κυριαρχίας» και του «τέλους όλων των μνημονίων», μετατράπηκε σε μια νύχτα σε νέο επίδοξο «εθνάρχη» της φιλοευρωπαϊκής αστικής πολιτικής. Τόσο απλά. Προδιαγεγραμμένη πορεία και καθόλου οβιδιακή μεταμόρφωση.

Δεύτερον, από την απατηλή ευρωλαγνεία που επίσης υπάρχει εξ αρχής ως DNA στην συγκρότηση της ηγετικής αυτής ομάδας. Είναι λάθος να πιστεύεται πως η αφελής ευπιστία ότι είναι εφικτή «έντιμη» και «φιλολαϊκή» συμφωνία στα πλαίσια της ευρωζώνης ήταν κάποιο φραστικό τρικ, μια πολιτικάντικη απάτη. Αντίθετα, ήταν ειλικρινής στρατηγικός στόχος. Γι αυτό και ουδέποτε υπήρξε σοβαρό εναλλακτικό σχέδιο από ΚΑΝΕΝΑΝ, παρά τις καταγέλαστες ανοησίες που γράφονται κι ακούγονται στα καθεστωτικά ΜΜΕ αυτές τις μέρες. Το φάντασμα του Μάαστριχτ του ΣΥΝ του 1992 είχε από την αρχή σφραγίσει ανεξίτηλα τον ΣΥΡΙΖΑ από τότε που ιδρύθηκε. Τόσο απλά, επίσης.

Όσον αφορά τις διαφοροποιήσεις στις κορυφές του ΣΥΡΙΖΑ, στην κυβέρνηση και στην κοινοβουλευτική ομάδα, που σημειώνονται τις τελευταίες μέρες με αφορμή την ψήφιση στην βουλή των απεχθών καταστροφικών «προαπαιτούμενων», είναι σαφές πως κάθε άλλο παρά ενιαίο χαρακτήρα έχουν.

- Η ηγεσία της Αριστερής Πλατφόρμας είναι κι αυτή προς το παρόν όμηρος των δικών της καταστροφικών στρατηγικών αδιεξόδων. Είναι προφανές πως κανένα αξιόπιστο εναλλακτικό σχέδιο ή πρόταση ουδέποτε υπήρξε ή είχε διατυπωθεί. Καμία σοβαρή πίεση για ρήξη με την ευρωζώνη και την ΕΕ είχε ουδέποτε ασκηθεί. Το μοναδικό στοιχείο διαφοροποίησης ήταν η εμμονή για προσκόλληση στο Ρωσικό καπιταλιστικό κέντρο ενάντια στις επιταγές του Αμερικάνικου, και χωρίς ούτε κατά διάνοια ρήξη με το Ευρωπαϊκό. Άλλωστε, η ηγεσία της Πλατφόρμας όχι μόνο δεν θέτει θέμα κυβέρνησης, αλλά δηλώνει σε όλους τους τόνους πως θα συνεχίζει να την στηρίζει, δηλαδή θα συνεχίζει να στηρίζει την εφαρμογή ενός καταστροφικού πακέτου αντιλαϊκών διαρθρωτικών και εισπρακτικών μέτρων που θα ξεπουλήσει όλον τον φυσικό και ενεργειακό πλούτο της χώρας και που θα εξαφανίσει την μικρομεσαία αγροτιά καθώς και όλες τις ατομικές και μικρομεσαίες επιχειρήσεις κάθε είδους.

- Το ρεύμα της Ζωής Κωνσταντοπούλου περιορίζεται σε θέματα διαδικασιών και δημοκρατίας, καθώς και στο σημαντικότερο θέμα του δημόσιου χρέους, όμως ούτε κατά διάνοια θέτει το επίδικο θέμα της υποταγής στην ευρωζώνη και στην ΕΕ. Μάλλον ξεκαθαρίστηκε οριστικά πως η Ζωή Κωνσταντοπούλου παραμένει ΠτΒ, σε μια συνεννόηση

αμοιβαίου συμβιβασμού με την ηγετική ομάδα.

- Ιδιαίτερη σημασία αντίθετα αποκτά η στάση οργανωμένων συνιστωσών του ΣΥΡΙΖΑ όπως της ΔΕΑ και της ΚΟΕ, καθώς και αυτή του Κ. Λαπαβίτσα, γιατί από την δική του πλευρά ο καθένας απ αυτούς έχουν χρωματίσει το «όχι» με τρόπο πολύ πιο συγκροτημένο πολιτικά σε σχέση με την Πλατφόρμα. Όμως και αυτοί δεν έχουν ξεκαθαρίσει την στάση τους σχετικά με την στήριξη της κυβέρνησης.

Είναι προφανές πως όσο οι μέρες θα περνάνε, συγκεκριμένα μέτρα θα αρχίσουν να εφαρμόζονται, η ταξική πάλη θα οξύνεται και η στάση αυτή θα ξεπερνάει κάθε όριο γελοιότητας. Για παράδειγμα, όταν αρχίσουν οι πλειστηριασμοί σπιτιών, κάποιιοι θα βάζουν τα «κορμιά» τους «μπροστά από τα ΜΑΤ» της κυβέρνησης την οποία όμως θα εξακολουθούν να στηρίζουν, για να γίνει ... «το μνημόνιο παρένθεση της αριστερής κυβέρνησης» και «όχι η κυβέρνηση αριστερή παρένθεση» (!!!), όπως δήλωσαν οι πρώην υπουργοί της Πλατφόρμας στις τελετές παράδοσης - παραλαβής. Η στάση αυτή θα συκοφαντεί και θα εξευτελίζει στον λαό κάθε έννοια αριστεράς γενικά, με τον ίδιο ή και ακόμα χειρότερο τρόπο με τον εξευτελισμό που φέρνουν οι επιλογές του πρωθυπουργού και του περιβάλλοντός του.

Η ηγεσία του ΚΚΕ δυστυχώς για άλλη μια φορά επέλεξε να αποδράσει από το επίδικο και να συμβάλλει με τον δικό της τρόπο στην αποφυγή της αστάθειας του συστήματος. Αφού αρχικά με την απαράδεκτη στάση της στο δημοψήφισμα έκανε ό,τι πέρναγε από το χέρι της για να κοντύνει και να θολώσει το «όχι» του λαού, από την επόμενη κιόλας μέρα άρχισε να προβάλλει φανατικά το δόγμα «μνημόνιο ή έξοδος απ το ευρώ, ίδιο το κακό για τον λαό». Έτσι, ουσιαστικά στηρίζει την γραμμή της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ. Αφού ο ένας λέει «μικρότερο» το κακό του μνημονίου από αυτό του “grecit” και ο άλλος λέει «ίδιο» (τουλάχιστον) το κακό, οι πρόσφατες επιλογές Τσίπρα αυτονόητα δικαιώνονται.

Άλλωστε, τόσο οι εκπρόσωποι της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ όσο και το υπόλοιπο αστικό πολιτικό σύστημα (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Ποτάμι) και τα καθεστωτικά ΜΜΕ το ίδιο περίπου κάνουν. Επισείουν και αναλύουν καθημερινά τον «Αρμαγεδώνα» της εξόδου της χώρας απ το «κοινό νόμισμα». Για να δικαιολογηθεί αυτή η αντικειμενικά πλήρως συστημική στάση, εξαπολύονται τα πιο απίθανα και αντιμαρξιστικά ιδεαλιστικά επιχειρήματα.

Ας μην ξεχνάμε πως η θέση αυτή καθόλου από τον ουρανό δεν έπεσε. Εδώ και δύο τουλάχιστον χρόνια σε δηλώσεις και συνεντεύξεις του Δ. Κουτσούμπα έχει κατ επανάληψη τονιστεί η κάθετη αντίθεση στο αίτημα εξόδου από την ευρωζώνη ΣΗΜΕΡΑ. Η ρήξη νοείται μόνο ως ολοκληρωμένο πακέτο “take it or leave it” : «έξοδος από ΕΕ-λαϊκή εξουσία-

σοσιαλισμός». Ή όλα, ή τίποτα. Δεν παλεύουμε να διώξουμε τον Τσάρο, ούτε να αντισταθούμε στους Ναζί κατακτητές, ούτε να ρίξουμε την Χούντα. Σοσιαλισμός μόνο. Τώρα με ποιόν μαγικό τρόπο θα κάνει η συλλογική και εργατική συνείδηση το μεγάλο άλμα να ξυπνήσει ένα πρωί και να αποφασίσει απότομα να κάνει σοσιαλιστική επανάσταση αφού πρώτα θα έχει παραδοθεί αμαχητί σε όλες τις κρίσιμες πολιτικές συγκρούσεις, μόνο ένας Περισσός το ξέρει.

Ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα, η επιχειρηματολογία αυτή έχει ξεπεράσει τα όρια της αρλουμπολογίας. Εκτός από τα συνεχιζόμενα ψέματα και συκοφαντίες ενάντια στην αντισυστημική αριστερά και ιδιαίτερα την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (συνηθισμένα τα βουνά από τα χιόνια), ακούγονται και γράφονται τα πιο εξωφρενικά δήθεν «απογειωμένα» ιδεολογήματα: «με μνημόνια ή χωρίς μνημόνια, με ευρώ ή χωρίς ευρώ, ο καπιταλισμός είναι πάντα καπιταλισμός», «η μισή (;) αστική τάξη θέλει τον δραχμοκαπιταλισμό», κλπ, κλπ. Ποια αστική τάξη; Αυτή που είναι ΣΥΣΠΕΙΡΩΜΕΝΗ ΛΥΣΣΑΛΕΑ, με όλα της τα όπλα και όλες της τις εφεδρείες για την μέχρι θανάτου υπεράσπιση του σύγχρονου Ιερού Δισκοπότηρου: της «θέσης της χώρας στην καρδιά της Ευρώπης με το Ευρώ».

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο λάθος από αυτό που κάνουν μερικοί μιλώντας για «νεοτροτσκιστική παρέκλιση» της ηγεσίας του ΚΚΕ. Κανένας «τροτσκισμός». Απλά το κόλπο της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ από την ανάποδη: συστημική επί της ουσίας στάση με απογειωμένη αριστερίζουσα φρασεολογία. Μια κολώνια που κρατάει πολλά χρόνια, από τότε που αυτές οι δύο ηγεσίες ήταν ΜΙΑ, όπως είπαμε πιο πάνω, και ΕΝΙΑΙΑ επέλεγαν πάντα την στήριξη του συστήματος όταν υπήρχε εν δυνάμει απειλή για την σταθερότητά του.

Ιδιαίτερα για την ηγεσία του ΚΚΕ, σε αντίθεση με την ηγεσία του ΣΥΝ- ΣΥΡΙΖΑ, είναι εξώφθαλμη η ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΞΙΑ μετατόπιση από την εποχή του Μάαστριχτ, όσο κι αν η μετατόπιση αυτή επιχειρείται να φτιασιδωθεί ως ... «επαναστατική» και «σοσιαλιστική». Εκεί που (ΣΩΣΤΑ) απαιτούσαμε δημοψήφισμα για την κατάπτυστη συνθήκη που προετοίμασε τόσο την νομισματική όσο και την πολιτική ενοποίηση της ΕΕ, μετά κάναμε γαργάρα την ένταξη της χώρας στην ευρωζώνη και δεν διανοηθήκαμε να απαιτήσουμε δημοψήφισμα. Και τώρα που το ίδιο το σύστημα με όλες του τις δυνάμεις και όλες του τις εφεδρείες έδωσε στο δημοψήφισμα της 5/7/15 χαρακτήρα «ναι ή όχι στην ευρωζώνη και στην ΕΕ», στρίψαμε από το δίλημμα με την επιλογή άκυρο-λευκό-αποχή, ενώ εξακολουθούμε να στρίβουμε από το επίδικο συμμεριζόμενοι την κυρίαρχη αστική προπαγάνδα για το «χάος του grexit», τους «πλούσιους που θα φέρουν μέσα τα λεφτά τους» κλπ.

Η υποταγή στις κυρίαρχες πολιτικές της αστικής τάξης όλα τα προηγούμενα χρόνια έπαιξε

καθοριστικό ρόλο στην δεξιά αυτή μετατόπιση: η υποταγή στην «εθνική ιδέα» της Ολυμπιάδας της μίζας, της ντόπας και της ξεφτίλας, η αποστροφή για την «αστάθεια» που μπορούσε να προκαλέσει η νεολαϊστική εξέγερση του 2008, η εχθρότητα για τις μαζικές λαϊκές συγκεντρώσεις των πλατειών το 2011 κλπ, κλπ ...

Έτσι, στο σύγχρονο μεγάλο επίδικο της περιόδου, στο κορυφαίο μέτωπο της ταξικής πάλης, στην σύγκρουση γύρω από το θέμα της ευρωζώνης και της ΕΕ, οι ηγεσίες της συστημικής αριστεράς εκφράζουν για άλλη μια φορά την ΦΟΒΙΚΗ λογική της ΗΤΤΑΣ που κρατάει εδώ και πολλές δεκαετίες, από την εποχή της Βάρκιζας.

Με πρόσφατη την σημαντικότερη ρωγμή που άνοιξε με το δημοψήφισμα, και με ορατό τον κίνδυνο μιας νέας ανόδου της ακροδεξιάς στο «άδειο γήπεδο», όλες οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και αντισυστημικής αριστεράς έχουν το άμεσο και επιτακτικό καθήκον να καλύψουν το κενό της αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης με επαναστατικά σοβαρό και αποφασιστικό τρόπο και να πείσουν για το «Ιστορία, ερχόμαστε».

Το μέλλον είναι **ΤΩΡΑ**. Και αν δεν «έρθουμε», η Ιστορία θα είναι αμείλικτη και για εμάς.